

[Fuglsang.]

Haandværksfagene, men selv med det som Baggrund mener jeg ikke, man har Raad til at slække paa Kravene i Henseende til Uddannelse og Dygtiggørelse, og netop denne Adgang til Haandværkerskolerne er ikke mindst vigtig, naar det drejer sig om de mindrebemidlede fra Landet.

Men som sagt, de unge har Ret, naar de spørger: Hvorfor skal man dygtiggøre sig, naar der overhovedet ingen Fremtid findes i dette Fag? Hvad nytter det, at man i Tide og Utide fortæller de unge, at de nu tjener i hvert Fald saa mange Penge, at de har Raad til at spare Penge op, naar der faktisk ikke findes Jord at købe for disse unge? Jeg maa tilstaa, at jeg venter mig ikke alt for meget af den nedsatte Jordlovskommission; dels er jeg i Almindelighed lidt skeptisk over for Regeringskommissioner, bl. a. naar jeg tænker paa Den parlamentariske Kommission og Forfatningskommissionen, og dels er jeg det i dette specielle Tilfælde, naar jeg betragter Kommissionens Sammensætning, og naar jeg hører de advarende Røster, der lyder om ikke at fjerne sig for langt fra det, man kalder dansk Retsbevidsthed.

Mange havde ventet, at Tiden nu som aldrig før var inde til Gennemførelse af dansk Husmandsbbevægelses gamle Krav om Jord til de arbejdende Landbrugere. Man havde sikkert regnet med at faa adskillig Jord fra de Landsforrædere, som svigtede Danmark under Besættelsen, men til Dato er selv de mest aabenbare Landsforræderes Jord ikke konfiskeret. Først saa man Castenskiold, og nu, som et Slag i Ansigtet paa dansk Retsbevidsthed, paa det, der hedder Lighed for Loven, den Dom, der er fældet over Grev Schimmelmänn til Lindenborg. Lensgreve Heinrich C. Schimmelmänn er Tysker af Fødsel, og som saa mange af hans Fæller har han aldrig glemt og aldrig svigtet sin Oprindelse. Han var under Besættelsen Formand for „Fædrelandet“, han var Medlem af Landsforræderpartiets Storraad, han var Stabschef; dertil kommer andre Punkter, som Retten ikke fandt strafværdige: at han havde været Medlem af Schalburgfondets Præsidium, at han havde stillet Gl. Hellebækgaard til Raadighed for Landsarbejdstjeneste. For alt dette har han faaet den mindste Straf, som kan idømmes, 2 Aar. Jeg gentager: han var Formand for Landsforrædernes Hovedledelse, han var Stabschef. Mon nogen havde tænkt sig en saadan Dom mulig? Er det underligt, at Folk yderligere styrkes i deres Overbevisning om, at Udrensningen til Dato har en

betydelig social Slagside, og spørger: Hvor meget skal der faktisk til, for at en Ejendom kan konfiskeres — hvis ikke her, hvem kan saa eksproprieres i dette Land? Er det underligt, at Folks Tillid i Almindelighed svækkes, og at Frisindet angstes for Udvikling og Fremtid?

Enhver, der har været paa Landet, ved, hvilken Indflydelse netop disse store Jordrotter har, og hvilket Ansvar de som Følge deraf maa have; enhver kender den umaadelige Respekt, man netop paa Landet har for det saakaldte store Hartkorn. Det er ganske givet, at netop det, at Folk som Castenskiold og Schimmelmänn sætter sig i Spidsen for S. A., for Nazipartiet, gør, at en Masse Tjenestekarle og en Masse Bøndersønner fra Omegnen tænker som saa: Naar Greven droppe, som tidligere altid nøjagtig har hejst Dannebrog, naar Tiden var inde, som har smykket sig med de nationale Symboler — naar *han* kan være med, naar *han* sætter sig i Spidsen, saa maa det ikke være saa helt galt. Som Følge deraf er de gaaet med. Og nu: alle de smaa faar deres Straf, men de store, de farlige, de virkelig ansvarlige bliver dømt, som Schimmelmänn blev. Den Dom, der er fældet her, er ikke en Dom først og fremmest over Schimmelmänn, men som den er fældet, er det en knusende Dom over Udrensningen, som den til Dato har formet sig i dette Land. Derfor maa den Dom ubetinget appelleres, og den maa ændres.

Nu er det rigtigt, at det ikke er alle paa Landet, der direkte stiler efter selv at faa Jord. Af forskellige Grunde ønsker nogle ikke selv at tage Ansvaret ved at drive Jorden. Men Mulighederne for at faa Arbejde som gift Landarbejder er alt andet end gode. I 1939 paaviste Professor Warming, at af hver 15 000 Dreng, der gik ind ved Landbruget, kunde 6 000 vente selv at faa Jord, kun 1 000 kunde vente at blive gifte Landarbejdere, og 8 000, det store Flertal, maatte søge til andre Græsgange. Det er ikke blevet stort bedre siden. Landbrugsarbejdernes samlede Antal er dalet med 25 000 til 174 000 i Dag. Deraf udgør den faste Medhjælp, der er ugift og uden egen Husstand, 124 700 eller ca. 71 pCt., medens de gifte kun udgør en Femtedel eller smaa 26 000. Saaledes er altsaa Mulighederne for overhovedet at faa Arbejde. At gribe ind her og at gribe ind over for andre Forhold, det er det, der er det afgørende for at skaffe Arbejdskraft til Landbruget.

Jeg vil endelig gerne sige et Par Ord om Landbrugets Forsyning med Maskiner. Jeg mener nemlig, at Staten snarest bør oprette en Forsøgs-Maskincentral. Det er